अथ षष्ठीमाह। "इमा ब्रह्म ब्रह्मवाह। प्रिया त आ बर्हिः सीद। वीहि सूर पुरोडाशम्"[२] इति। ब्रह्माणि वेदान् वहतीति ब्रह्मवाह वेदैरविनाभूतः सूर्य्यः। अतएवान्यत्राम्नातम्, वेदैरशून्यस्त्रिभिरेति सूर्य्य इति। तादृशः सूरः सूर्य्यः इमा ब्रह्म इमानि ब्रह्माणि वेदवाक्यानि कर्म्मण्यस्मिन्नुच्चार्य्यमाणानि ते प्रिया तव प्रियाणि। अतस्त्वं बर्हिरासीद यज्ञमागच्छ पुरोडाशं वीहि भक्षय। अयं मन्त्रः सौर्य्ये कर्म्मणि द्रष्टव्यः॥

अथ सप्तमीमाह। "उप नः सूनवो गिरः। शृण्वन्त्वमृतस्य ये। सुमृडीका भवन्तु नः" इति। अमृतस्य सूनवः क्षीरस्य पुत्राः ये मरुतः सन्ति। तथाच ब्राह्मणसमाम्नातम्, पृश्नियै वै पयसो मरुतो जाता इति। हे मरुतः नः अस्मदीयाः गिरः स्तुतिरूपा वाचः उपशृण्वन्तु, ततो नोऽस्माकं सुमृडीकाः सुख-हेतवो भवन्तु। अयं मन्त्रो मारुते कर्म्मणि द्रष्टव्यः॥

अथाष्टमीमाह। "अद्या नो देव सवितः। प्रजावत् सावीः सौभगम्। परा दुष्वप्नियं सुव" इति। हे सवितर्देव अद्य अस्मिन् कर्म्मणि नोऽस्माकं प्रजावत् पुत्रपौत्राद्युपेतं सौभगं सौभाग्यं सावीः अनुजानीहि। दुष्वप्नियं दुःस्वप्ननिमित्तं दोषं परासुव विनाशय॥

अथ नवमीमाह। "विश्वानि देव सवितः। दुरितानि परासुव। यद्भद्रं तन्न आसुव" इति। हे सवितर्देव विश्वानि दुरितानि परासुव विनाशय। यद्भद्रं कल्याणमस्ति तन्मे मम आसुव सर्व्वतोऽनुजानीहि। एतदुभयं सावित्रे कर्म्मणि द्रष्टव्यम्॥